

bil prinesel k ribam steklenice z oljem in kisom, mesto na ribo v svojo kupico nalil kisa.

Po raznih pogovorih so prišli do tatvine, ki se je bila v Rakitji zgodila. Vsi so imeli sum na necega znanega tatú. Kmalu potem so pa začeli govoriti o politiki in o novem ministru, in ker je bil pisar precej tih postal, vpraša glavar: „Kaj pa vi o njem mislite?“ —

„Da je pravi lopov, ki bi užé moral davno na visicah viseti ali vsaj v ječi smrti čakati,“ odgovori na začudenje vseh ubogi pisar. „Kakó morete kaj tacega govoriti?“ vpraša začudení glavar. „Ravno danes,“ opravičuje se pisar, „bile so zaslišane priče, in izvedelo se je, da ta lopov ni bil le pri tej tatvini, nego da je vodja velike tatinske druhalí.“ Zdaj je bilo vsem jasno, da pisar ni govoril o ministru, nego da je imel še vedno tatú v mislih.

To je veliko pomagalo, da sta gospod in gospa prišla v dobro voljo in da so vedno več govorili. Nekdo je omenil župana, ki rad vedno več govori, nego li zna, in gospa je pri tej prilíki naredila nekatere komplimente gosp. župniku zaradi njegovih govorniških zmožnosti.

„Gotovo tudi vi radi gospoda poslušate?“ reče konečno pisarju. „Ne morem pritrđiti, ker mi ta človek vedno preveč veka in žveka!“ odvrne pisar. On je namreč mislil, da še vedno o županu govoré.

Tako je še pisar po svojej razmišljenosti veliko smešnih prizorov napravil, da so bili vsi židane volje ter so do večera pri mizi ostali.

Med tem so pri graščinskem oskrbníku dolgo nanj čakali, in ker ga le ni bilo, poslali so domóv po njega. Žena ga je šla iskat v pisarno in k nekaterim drugim znancem, a nikder ga ni dobila; da bi bil pri okrajnem glavarju, to jej še na misel ni prišlo. Ker ga še celó v mraku ni bilo domóv, poslali so graščinske hlapce s svetilnicami ga iskat. Dva izmed teh, ki še nista bila dolgo v službi, sreča pisar sam ter ju vpraša, kaj da iščeta. „Zgubljenega občinskega pisarja,“ odgovorita mu.

Pisar si ni mogel misliti, da bi njega iskala, in misléč, da morebiti iščeta njegovega prédnika, ki je pred nekaterimi leti v jarku za Rakitjem utonil, reče jima: „Tega zamán iščeta; on je utonil in so ga užé našli.“

Naglo se vrnetá hlapca, da pisarjevej ženi poročita žalostno novico, ali njena žalost ni dolgo trajala, kajti kmalu za hlapcema je prišel tudi pisar zdrav in vesel domóv.

J. S—a.

Desét lét.

Domóv popótník v spéh koráka,	Glasnó zapóje zvon z gorice,
V dolíni híšo vidi spét,	Popótníku zevré srcé,
Ki lét je videl nij desét,	Debéle pritekó solzé
Sestric in bratov jedva čaka.	Z očij na ogorélo lice.

„Oj tam počiva mati mójá,

Počiva oča sívi z njó!“

Popótník vstavi zdaj nogó —

To nij veséla k dómu hójá!

A. Štímkovec.